

RĪGAS SV. JĒKABA KATEDRĀLES VĒSTNESĪTIS

Nr. 4 (397)
2022. gada
13. februāris

LATVIJAS REPUBLIKAS SATVERSMEI - 100

Pirms simts gadiem - 1922. gada 15. februārī tika pieņemta Latvijas Republikas Satversme – Latvijas valsts pamatlikums, konstitūcija.

Satversme ir mūsu tautas pašnoteikšanās vēlmju ietērpis juridiskā valodā. Tā nosaka to, kas mēs esam kā valsts, kā mums jādarbojas, kādas ir mūsu vērtības un kurp mums jātiecas. Tā ietērpj vārdos mūsu valstisko identitāti. Latvija ir neatkarīga demokrātiska republika un

Latvijas suverenā vara pieder Latvijas tautai – tie ir Satversmes pirmie divi pantī, kas veido būtisku daļu no mūsu valstiskuma mugurkaula, no kura izriet visi likumi un to piemērošana ikdienas dzīvē.

Satversmi izstrādāja Satversmes sapulce, kuru 1920. gadā ievēlēja Latvijas tauta un kuras uzdevums bija veidot Latvijas valstiskuma pamatus. Satversme stājās spēkā 1922. gada 7. novembrī, citstarp nosakot likumdevējvaras, izpildvaras, tiesu varas, kā arī citu konstitucionālo orgānu funkcijas. Toreiz bija plānots pieņemt arī Satversmes otro daļu par pilsoņu tiesībām, taču tā netika pieņemta politiskā atbalsta trūkuma dēļ.

Tikai 1998. gadā Satversme tika papildināta ar jaunu nodaļu par cilvēka pamattiesībām, paredzot konstitucionālā līmenī valstij pienākumu atzīt un aizsargāt cilvēku pamattiesības, piemēram, tiesības uz īpašumu, privāto dzīvi, atbilstošu samaksu, darbu, izglītību, kā arī tiesības uz vārda brīvību un reliģiskās pārliecības brīvību. Šīs un daudzas citas tiesības mums šķiet pašsaprotamas, taču globāli raugoties, visā pasaulē demokrātiskas tiesiskas valstis atrodas būtiskā mazākumā un lielākajai daļai pasaules iedzīvotāju šādas brīvības nav pieejamas.

SATVERSME 100

Satversme ir vairākas reizes grozīta.

Šodien tā ir 116 pantu kopums - dzīvs teksts, nevis simtgadīgs relikts. Tā ir salīdzinoši īsa, un tās kodolīgā valoda, vērtības un principi ir piemērojami mūsdienu situācijām, pat ja tādas nepastāvēja pirms simts gadiem. Satversme paredz, ka Satversmes tiesa ir tiesīga atzīt par spēkā neesošiem likumus, ja tie neatbilst Satversmei. Jau vairāk kā 25 gadus Satversmes tiesa īsteno Satversmes aizsarga funkciju – nodrošinot, lai Latvija ir ne tikai demokrātiska, bet arī tiesiska valsts. Valsts, kurā viena cilvēka cieņa nav

(turpinājums 3.lpp)

DIEVKALPOJUMI RĪGAS SV. JĒKABA KATEDRĀLĒ

Svētdiena, 13. februāris. Parastā liturģiskā laikposma 6. svētdiena.

8.00 Sv. Mise un lūgšana „Svētais Dievs”

11.00 Galvenā Sv. Mise par Helēnas un viņas ģimenes miesas un dvēseles veselību

Kopīgā ceļa pieredze (līdz 13.00)

15.00 Sv. Mise (bērniem) par +Annu

Gailīti

18.00 Vesperes

18.30 Sv. Mise par draudzi

Pirmdiena, 14. februāris.

Sv. Cirils, mūks, un sv. Metodījs, Biskaps. Eiropas aizbildņi. Svētki.

8.00 Sv. Mise par Dzintru Pūteri

Otrdiena, 15. februāris.

8.00 Sv. Mise par +Annu, +Pēteri,

+Leopoldu un +Boļeslavu

11.00 Sv. Mise Aglonas Dievmātes godam

Trešdiena, 16. februāris.

8.00 Sv. Mise par +Moniku, +Antonu,

+Vitāliju, +Jāzepu, +Viktoriju un

+Boļeslavu Trubiņiem

16.30-18.30 Grēksūdze

Ceturtdiena, 17. februāris.

8.00 Sv. Mise par Silviju Gresti

Piektdiena, 18. februāris.

8.00 Sv. Mise par +Teklu, +Staņislavu,

+Viktoriju, +Pēteri Lozdām un +Vilni

Jumi; Jēzus Sirds litānija

Sestdiena, 19. februāris.

8.00 Sv. Mise par Silviju Sudmali

18.00 Sv. Mise – Dziedināšanas dievkalpojums

Svētdiena, 20. februāris. Parastā liturģiskā laikposma 7. svētdiena.

8.00 Sv. Mise un lūgšana „Svētais Dievs”

11.00 Galvenā Sv. Mise par Lipčiku ģimeni

15.00 Sv. Mise (bērniem) par Kārli Pūteri

18.00 Vesperes

18.30 Sv. Mise par draudzi

Pirmdiena, 21. februāris.

8.00 Sv. Mise Broņislavas nodomos

Otrdiena, 22. februāris.

Sv. apustuļa Pētera katedra. Svētki.

8.00 Sv. Mise par +Annu un +Natāliju

Veniaminovām un +Artūru Mūrnieku

Trešdiena, 23. februāris. Sv. Polikarps, bīskaps un moceklis. Piemiņas diena

8.00 Sv. Mise Kaņepu dzimtas nodomā

16.30-18.30 Grēksūdze

Ceturtdiena, 24. februāris.

8.00 Sv. Mise par Leimaņu dzimtu

Piektdiena, 25. februāris.

8.00 Sv. Mise par Usānu dzimtu

Jēzus Sirds litānija

Sestdiena, 26. februāris.

8.00 Sv. Mise par Konstancijas Mahecas veselību

Rīgas Svētā Jēkaba katedrāles pastorālās komandas kontaktinformācija

Sv. Jēkaba katedrāle: tālr. 67326419

Diakons Gunārs Konstantinovs:

tālr. 67326419, mob. 29654800

jekaba.katedrale@tvnet.lv

*Pastorālo vajadzību koordinatore –
Andžela mob. 26156406*

Pr. Pauls Kļaviņš, administrators:

harisime@inbox.lv; mob. 27001445

Svētdiena, 27. februāris. Parastā liturģiskā laikposma 8. svētdiena.

8.00 Sv. Mise un lūgšana „Svētais Dievs”

11.00 Galvenā Sv. Mise par Santu, Gaidu, Stefanu, Robertu, Eduardu, Emīliju, Gabriēlu un Leonīdu

Kopīgā ceļa pieredze (līdz 13.00)

15.00 Sv. Mise (bērniem) par +Antoņinu un +Jāni Studeniem un dzimtas mirušajiem

* * *

Paļāvības Dievmātes Bezvainīgās Sirds svētki kustības Pro Sanctitate vadībā

18.00 Vesperes

18.30 Sv. Mise par draudzi

KOPIĢĀ CEĻA PIEREDZE

Svētdien 13. un 27. februārī

pēc sv. Mises

plkst. 11 līdz 13:00

* * *

Satversmei - 100

(noslēgums no 1.lpp.)

pārāka par cita cilvēka cieņu, un valsts, kurā likumdevējvara (Saeima), izpildvara (Ministru kabinets) un tiesu vara ir savstarpēji neatkarīgas un nodrošina līdzsvara un atsvara mehānismu, lai valsts vara nenonāktu vienās rokās.

Satversme, lai arī ne pilnīgi, tomēr turpināja savu darbību arī okupācijas laikā, un kļuva par nacionālās pretošanās kustības pamatu un par Latvijas valsts nepārtrauktības un atjaunošanas simbolu. Tajos gados Latvijas diplomātiskais dienests ārvalstīs nepārtraukti turpināja strādāt atbilstoši Satversmei, uzturot centienus atgūt Latvijas neatkarību. Pamatojoties uz Satversmē noteiktajām Saeimas pilnvarām, bīskaps Jāzeps Rancāns, kas bija IV Saeimas priekšsēdētāja otrais biedrs, kļuva par Latvijas valsts prezidenta vietas izpildītāju trimdā no 1947. līdz 1969. gadam.

Satversme tika pakāpeniski atjaunota sākot ar 1990. gada 4. maija neatkarības atjaunošanas deklarācijas pieņemšanu un 1993. gadā stājās spēkā pilnā apmērā. Līdz ar to Latvija nevis pieņēma jaunu konstitūciju, bet gan atjaunoja esošo, tādējādi apstiprinot Latvijas valsts nepārtrauktību. Šādi nevis veidojām jaunu valsti, bet gan atjaunojām 1918. gadā proklamēto Latvijas Republiku un tās Satversmi un turpinājām Latvijas valstiskumu, kas bija *de facto* pārtraukts okupācijas gados.

Satversme simbolizē Latviju - mūs, kuriem tā ir jākopj un ar savu dzīvi jāapliecina vēlme pēc savas valsts, darbojoties tā, lai tā kļūtu drošāka, sakārtotāka, skaistāka, gudrāka un spēcīgāka. Pirms simts gadiem jaundibinātajai Latvijas valstij daudzi neticēja, par to nācās cīnīties brīvības cīņās gan kara laikā, gan starptautiskajā diplomātijā. Tas bija laiks, kad par vārdiem “neatkarīga Latvija” bija jāmaksā augstākā cena un jāpierāda sava vēlme ar reāliem darbiem. Darbiem, kuru augļus baudām mēs šodien, lai arī dažkārt uztveram savu valsti par pašsaprotamu un pat nenovērtējam to. Satversme ir darāmo darbu saraksts Latvijas valstiskumam, taču darītāji esam mēs paši un mums pašiem ir jāizdzīvo un jācīnās par šo valsti, negaidot to no citiem. Latvija ir nepārtraukts process, nevis galamērķis. Tā prasa atsacīšanos no sevis kopējā labuma un citu cilvēku cieņas vārdā.

Satversmes ievads beidzas ar vārdiem “Dievs, svētī Latviju”. Latvija ir vārds, kas pirms simts gadiem tapa par miesu. Pateicība Dievam par mūsu valsti, Latviju!

Inguss Kalniņš, ministrants

Kopā ar Dievu ceļā

(turpinājums)

Jeruzalemes sapulce norāda uz veidu, kādā risināt atšķirības un tiekties pēc „patiesības mīlestībā” (Ef 4: 15). Tā atgādina, ka konfliktu risināšanai Baznīcas metodes balstās uz dialogu, kad notiek vērtīga un pacietīga ieklausīšanās, un uz Gara gaismā veiktu izšķiršanu kopīgā ceļā. Tieši Gars palīdz pārvarēt noslēgšanos un spriedzi. Gars darbojas sirdīs vienotības sasniegšanai patiesībā un labestībā. Šādi saprotams sinodālisms. Interesanti, ka vēstules sākumā minēts Svētais Gars. Tieši Svētā Gara klātbūtne nodrošina sinodālismu patiesā nozīmē.

Lūgsimies, lai visos kristiešos nostiprinātos vēlme un atbildība par kopību kopīgā ceļā. Lai Dievs palīdz dzīvot dialogā, ieklausīties, satikt brāļus un māsas ticībā, arī tālu esošos, piedzīvot un atklāt auglīgumu Baznīcā, kas vienmēr aicināta būt par „prieģu Māti daudziem bērniem” (Ps 113: 9).

Pēc Svētā Gara atnākšanas sācies Baznīcas laiks. Tas arī nozīmē, ka laiks, Baznīcas laiks, turpinās, jo viņa pastāv cauri gadsimtiem un cilvēku paaudzēm. Šo Baznīcas laiku tagadējā laika posmā lieliski raksturojis Vatikāna II koncils (1962-1965). Tas bija sevišķā veidā „eklezioloģisks” koncils: koncils par Baznīcas tematu. Taču reizē šī koncila mācība pēc savas dabas ir „pneimatoloģiska” – jo tai cauri vijas patiesība par Svēto Garu kā par Baznīcas dvēseli. Tāpēc varētu teikt, ka savā bagātīgajā mācībā Vatikāna II koncils tiešām satur visu, ko „Gars saka

Baznīcām” (sal. Atkl 2: 29; 3: 6, 13, 22) attiecībā uz tagadējo pestīšanas vēstures posmu un kopīgo ceļu.

Sekojoš Svētā Gara vadībai un ar Viņu nododot liecību, pats koncils sevišķi apstiprināja Svētā Gara kā Paraklēta, proti, Padomdevēja, klātieni. Zināmā mērā tas Viņu padarīja atkal „klātesošu” šajā mūsu grūtajā laikmetā. Šī pārliecība ļauj labāk saprast ļoti lielo visu pasākumu nozīmi, ar kuriem var tikt realizēts Vatikāna II koncils, tā mācība, kā arī pastorālā un ekumeniskā ievirze. No šī viedokļa ir arī jāuzceļ un jāvērtē vēlākās Bīskapu sinodes sanāksmes, kuru nolūks ir panākt, lai patiesības un mīlestības augļi

– tas ir, īstie Svētā Gara augļi – kļūtu paliekošs Dieva tautas labums tās ceļojumā virs zemes cauri gadsimtiem. Šis Baznīcas darbs ir ļoti nepieciešams, jo ir jāpanāk, lai tiktu izskatīti un nostiprināti pestījošie Gara augļi, kas dāvāti koncilā. Tāpēc ir nepieciešams tos rūpīgi „izšķirt” no tā visa, kas var rasties no pretējā, it īpaši no „šīs pasaules valdnieka” (sal. Jņ 12: 31; 14: 30; 16: 11). Šī izšķiršana ir jo vairāk nepieciešama, realizējot koncila darbus tādēļ, ka tas plaši atvērās pret šī laika pasauli, kā tas ir skaidri redzams no svarīgajām koncila konstitūcijām *Gaudium et spes* un *Lumen gentium*.

Pastorālajā konstitūcijā lasām: „Kristiešu kopienu veido cilvēki, kurus, vienotus Kristū, Svētais Gars vada ceļā uz Tēva valstību un kuri ir saņēmuši pestīšanas vēsti, kas jāsludina visiem citiem. Tāpēc šī kopiena apzinās, ka ir cieši saistīta ar cilvēci un tās vēsturi” (GS, 1). „Baznīca patiešām zina, ka vienīgi Dievs, kam tā kalpo, atbilst cilvēka sirds

dziļākajām ilgām, kuras laicīgie labumi nekad nespēs pilnīgi apmierināt”(GS, 41). „Dieva Gara apbrīnojama apredzība vada vēstures gaitu un atjauno zemes vaigu”(GS, 26).

Vatikāna II koncila atjaunotais Baznīcas tēls pārsvarā netiek rosināts uz ticību un apceri, drīzāk uz labāku darbību. Uzsvars likts uz pastorālu koncilu, kura tēls par Baznīcu attīstīts *ad intra* dokumentos par Baznīcu, atklāsmi un liturģiju; *ad extra* tekstos par Baznīcu un mūsdienu pasauli, reliģisko brīvību, misijām, attiecībām ar nekiristīgajām reliģijām, ekumenismu, sociāliem medijiem. Paredzēta arī Baznīcā esošo atsevišķu stāvokļu reforma – attiecībā uz bīskapiem, priesteriem un viņu izglītību, reliģiozajiem, laju apustulātu, tāpat arī izglītība vispār vai attiecības ar Austrumu katoļu Baznīcām. Taču katrā gadījumā Baznīca izraisa prasību: jaunu iekšēju gatavību, jaunu ārēju darbību (kuru dara iespējamu un atvieglo mainītas struktūras). Tiek mainīta agrākā mentalitāte un domāšana, ka katoļticīgais, būdams labs pilsonis, gūst garantiju par savu privāto pestīšanu, ievērojot dažus reliģiskus pienākumus, bet citkārt rūpes par kristietību atstājot speciālistu – garīdznieku ziņā. (turpinājums sekos)

Svētdienas skolas izlaidums
svētdien, 30. janvārī

Izvēlēšanas rīts

Izvēlēšanas jeb vārda ierakstīšanas rīts aizsāk tuvāko sagatavošanos uz iniciācijas sakramentiem, kad ar Lielā gavēņa sākumu, parasti gavēņa pirmajā svētdienā, katehumēns apstiprina savu gribu būt par „izvēlēto”, proti, par apzinātu kristieti, kas drīz pieņems kristību, iestiprināšanu un Euharistiju.

Svarīgi šajā ritā novērtēt ne tikai katehumēnu, bet arī viņu galvotāju vai krustvecāku. Katrs no tiem izsaukti vārdā, stādīti priekšā draudzei un tieši krustvecāki publiski liecina par līdzšinējo katehumēnu uzticību Dieva vārda uzklaušanās, atbilstošu dzīvi „Dieva priekšā”, brālīgu sadraudzību un lūgšanām. Visai kopienai iespējams paust savu piekrišanu. Tad savu nodomu turpināt gatavošanos uz iniciāciju sakramentiem izsaka paši katehumēni.

Seko vārda ierakstīšana īpašā grāmatā, kas atrodas uz īpaša galda, nevis uz altāra. Savu vārdu ieraksta pats kandidāts vai viņa krustvecāki vai priesteris. Var arī izsaukt katru kandidātu vārdā, kad arī seko vārda ierakstīšana. Šis ir kristīgais vārds vai vārdi, kādā vēlāk izvēlētais tiks kristīts. Ja kandidāts jau ir kristīts citā konfesijā, tad nosauktu vārdu, kurā tiks iestiprināts. Kristīgais vārds pie kristības un iestiprināšanas pauž jauno kristieša identitāti dzīvē ar trīsvienīgo Dievu Kristus Baznīcā.

Pēc vārda ierakstīšanas seko pati uzņemšana vai izvēlēšana, kad tiek publiski deklarēts: „Jūs esat izvēlēti...” Izvēlētie šādi uzņemas savu jauno statusu, pienākumus un iespējas līdz Lieldienām šķīstīties un apgaismoties ar Dieva Vārdu. Pēc tam par viņiem tiek aizlūgts un tie tiek atlaisti.

Izvēlēšanas rits pastāv nevis balsošanas procedūrā, bet Dieva žēlastības svinēšanā, ticībā atzīstot, ka Svētais Gars skāris un vadījis katehumēnu no pirmās intereses par Jēzu līdz pašreizējam brīdim. Lai Dieva žēlastība iespaidotu cilvēka dzīvi, svarīga ir cilvēka atbilde, sadarbība, ticības padziļināšana. Žēlastības rosināta atbilde pauž vēlmi kļūt par pilnīgu locekli ticības saimē. Izvēlēšana svin katehumēnu atbildi Dievam, dara patiesu personīgo vēlmi pēc iniciācijas. Baznīca apstiprina personīgo atbildi atjaunotā uzticībā Dieva iniciatīvai un derībai Jēzū Kristū. Baznīca atklājas atšķirīga no politiskām partijām un frakcijām, aicina izvēlētos aizvien vairāk ņemt dalību viņas dzīvē ar lūgšanu, izlīgšanu, atvērību Dieva Vārdam, dievbijību un kalpošanu.

Izvēlēšanas rits ar vārdiem un žestiem raksturo katehumēnu pieredzēto gājumu un virza tos uz Lieldienām. Baznīcas izvēlēti Jēzus Kristus vārdā, tie tiek virzīti uz priekšu brālībā un kopībā.

Tālāknodešanas riti

Tālāknodešanas ritos izvēlētie publiski gūst apmācību par to, ka kopienas ticība izpaužas tās apliecībā un tēvreizes lūgšanā. Tālāknodešana (latīniski *traditiones*) attiecas ne tikai uz seno ticības dokumentu izstādīšanu, bet uz to dziļo saturisko apmācību: latīņu *traditio* nāk no grieķu *paradosis* kā saņemtās ticības mācības nodošanu tālāk (sal. 1 Kor 11: 2; 2 Tes 2: 15). Apmācība īsteno tradīciju.

Tālāknodešanas riti pieļauti gan katehumenāta laikā pirms izvēlēšanas, gan vēlāk gavēņa laikā. Ticības apliecība trešajā gavēņa svētdienā vai pēc tās; tēvreize piektajā gavēņa svētdienā vai pēc tās; arī darbdienās.

Ticības apliecinājums nav tikai kāds sens teksts, bet pauž ticību trīsvienīgajam Dievam un šo ticību izvēlētais apliecinās pie kristības. Tēvreize līdzīgi ir Jēzus personīgā mācība par attiecību veidošanu ar Tēvu un līdzcilvēkiem. Ticības apliecība un tēvreize pauž īsumā visu kristīgo mācību tās saturā, kas apgūta katehēzē. Senākā liecība par katehumēniem norāda, ka gavēņa laikā katehēze notikusi trīs stundas dienā vismaz 40 dienas, tātad izvēlētajiem vien vismaz 120 stundas.

Katehēzes mācība tātad varēja sākties ar Bībeles pārskatu, svētās vēstures gaitu; „saņēmuši” ticības apliecību, katehumēni un izvēlētie apguva tās saturu, īpaši saiknē un pamatojumā ar Svētajiem Rakstiem; visbeidzot morālās un garīgās tēmas tika saistītas ar tēvreizes lūgšanu.

Ieteikts apgūt ticības apliecību un tēvreizi no galvas, lai varētu šos tekstus recitēt skaļi pie prezentācijām draudzes priekšā. Svarīgi ne tikai recitēt, bet arī saprast, jo bez izpratnes par to, kas ticībā apliecināts un lūgts, visa gatavošanās uz kristīgo dzīvi Baznīcā var izvērsties neuzticībā, apjukumā, ideoloģiskos pārspīlējumos un vienpusībās. Jaunkristietis aicināts būt uzticīgs un pārliecināts Jēzus sekotājs, kas aizvien padziļinātu ticības un lūgšanas dzīvi.

(turpinājums sekos)

PIEAUGUŠO KRISTĪGĀS
INICIĀCIJAS RITAM - 50

Pandēmija un reliģijas brīvība

Visu reliģiju pārstāvji pandēmijas dēļ nonākuši iepriekš nebijušā situācijā. Monoteisko reliģiju ticīgie iepriekšējos divus gadus nespēja svinēt savās kopienās lielākos aprīļa svētkus: jūdu Pashu, katoliskās un pareizticīgās Lieldienas, Ramadānu.

To nepieļāva valdību noteikumi lipīgā vīrusa izplatē mazināšanai. Aizliegums svinēt kulta vietās ir viens no piemēriem pie visādiem cilvēktiesību un civilās brīvības ierobežojumiem, kuru mērķis ar fizisku distancēšanos aizkavēt infekciju. Kopš Berlīnes mūra krišanas Eiropā reliģiskā brīvība vai citas pamattiesības reti vai nemaz netika ierobežotas. Tās ir pamatā demokrātijai un likuma varai.

Pandēmija izraisījusi saslimšanu un nāvi daudziem. Fiziskās saskarsmes un tuvības ierobežošana izrādījusies vienīgais efektīvais risinājums, kad līdz minimumam samazināta jebkāda nebūtiska darbība: tirdzniecība, kultūras un sporta aktivitāte, sapulces un privātas svinības.

Tas viss ierobežojis pamattiesības, kādas izteiktas valsts un starptautiskos likumos, arī tiesības uz reliģijas brīvību paust savus reliģiskos uzskatus kopienā, publiskā veidā, dievkalpojumos, mācīšanās, praksē un rituālos. Inficēšanās var notikt arī liturģiskās svinēšanas ietvaros, kad ar žestiem, saskarsmi un tuvību neīstenojas drošības pasākumi. Ja arī dievnamu varētu individuāli apmeklēt (kā muzeju vai grāmatu veikalu), savādāk ir ar līdzdalību kopienas liturģijā.

Dažas tiesības, piemēram, sirdsapziņas vai uzskatu brīvība, nav

atkarīgi no sociālās saskarsmes; citas, piemēram, reliģijas vai biedrošanās brīvība cieši saistīti ar kopienu. Šīs tiesības īpaši iespaido publisko attiecību mazināšanas mēri.

Sabiedrības veselība ir viens no iemesliem reliģiskās brīvības ierobežošanā (Eiropas cilvēktiesību konvencijas 9. artikuls). Ja valsts izsludina ārkārtas situāciju, tad šī konvencija pieļauj pamattiesību ierobežošanu. Tātad, no cilvēktiesību perspektīvas pandēmijas ierobežojumi ir likumīgi un pieņemami. No reliģiskā viedokļa ļoti svarīgi aizsargāt vājos un trauslos, un šo vajadzību jālīdzsvaro ar vajadzību pēc kopienas. Pieņemtie mēri domāti tam, lai nosargātu ticīgo un pārējo sabiedrības locekļu dzīvību. Tāpēc pat dievkalpojumu

aizliegumi normāli nav jāsaprot kā reliģiska diskriminācija vai pat vajāšanas.

Tomēr visiem pamattiesību ierobežojumiem jābūt juridiski pamatoti, saprātīgiem un vispārīgi atbilstoši, paredzētiem mērķiem. Juristi un reliģisko kopienu pārstāvji nav vienmēr pārliecināti par ierobežojumu atbilstības mēru. Amatpersonas lēmumus pieņēma diezgan ātri un sabiedrība ne uzreiz aptvēra, ka ierobežojumi galvenokārt domāti cilvēka dzīvību aizsardzībai, nevis citu politisku nolūku labā. Ja arī demokrātijā vienmēr nākas cieši uzraudzīt valdības darbību, īpaši, kad ierobežotas pamattiesības; liekas, ka šīs pandēmijas dēļ nevajadzētu iestāties par patvaļīgu „civilo nepaklausību.”

Cilvēka cieņa ir vērtīga tāpat, kā cilvēka dzīvība un cilvēkiem vajag sociālo saskarsmi, tāpēc vēl var būt

šaubas par ierobežotības mēru likumību un atbilstību. Juridiska aizsardzība arī atbilst pamattiesībām.

Vispār ar pacietību un labu gribu būtu reālistiski jāizvērtē aizsardzības normas pasargāšanai no infekcijas. Būtu bezatbildīgi mazvērtēt veselības amatpersonu ieteikumus. Būtiski, lai valdības ieviestu tādus mērus, kuri ļautu ticīgiem piedalīties dievkalpojumos drošos apstākļos. Reliģisko kopienu garīgās vajadzības jāņem vērā, jo to vērtības nodrošina sociālo stabilitāti. Dievnams kā tāds nekad nav noslēdzams, un svarīgi nodrošināt, lai kults un pastorālā darbība nekad pilnībā nemitētos.

Pandēmijas laikā pārsvarā esam iestājušies par cilvēka dzīvību, taču lai nepaliek novārtā pārdabiskā dzīvība. Dvēseles „drošības” dēļ, kā māca Jēzus, dažkārt nākas upurēt fizisko drošību. Kristīgā apdomība katru dabisko mērķi pakļauj pārdabiskās dzīves mērķim.

Ticīgajiem ir tiesības pieņemt sakramentus, lai tajos tie saņemtu Dieva žēlsirdību, gūtu mierinājumu, pārdabisku spēku. Euharistija aizvien paliek kristīgās dzīves „avots un kalngals” (KBK, 1324).

Pārdabiskās dzīves labā nācies apdomīgi izvērtēt robežas attiecībā uz fizisko veselību. Ja arī joprojām nākas ieturēt distanci dievkalpojuma laikā, tomēr Mise un sakramentālā dzīve lai nepaliek novārtā. Tieši pretēji, laiks pienācis vēl vairāk novērtēt liturģijas, sakramentu, Svētās Mises nozīmi, īpaši no individuālo nodomu viedokļa.

KATEHĒTISKĀS TIKŠANĀS

uzsāksies svētdien 2022.g. 6. martā,
SV. JĒKABA KATEDRĀLĒ
plkst.13.15

Visi laipni aicināti, kas vēlas tapt
kristīti, pieņemt pirmo Svēto Komūniju
(iet pie Dievgalda), laulāties,
iepazīt vai padziļināt
Katoliskās Baznīcas
ticības mācības pamatus

Aicināti – skolas vecuma bērni, jaunieši
un pieaugušie – visās vecuma grupās
Sazināšanās tel. 29654800; 29991637

* * *

Lūdzam atbalstīt katedrāli

ar ziedojumu
pie dievnama apmeklēšanas vai
ar bankas pārskaitījumu
Rīgas Svētā Jēkaba
Romās katoļu draudze
Reģ Nr. 90000106696
UNLALV2X
SEB bankas konta nr.
LV84UNLA0002000701505
* * *

**Lielākā dāvana
dzīvajiem un mirušajiem**
Jēzus Kristus Upuris –
sv. Mise par dzīvajiem un
mirušajiem – konkrētos nodomos ir
lielākā dāvana, aizlūgums un atbalsts
cilvēku vajadzībās.
Pieteikt šos nodomus var
sakristejā vai pie dežurantes.

Redakcijas adrese:

M. Pils 2, Rīga, LV-1050

Tāl.: 28882358

E-pasts: vestnesitis@gmail.com

Vēstnesīša numuri pieejami:

Redkolēģija:

Atbildīgais: pr. Pauls

Datorsalikums: pr. Pauls

Metiens: 450 eks.

vestnesitis.wordpress.com